

Název díla: *Nezapomeň...*

Autor: Jana Gaveleková

Vedoucí pedagog: Mgr. Monika Janotková

„Nezapomeň,“ volá hlas ze tmy. Pomalu se vzdaluje, až ho skoro neslyším. Čím více se vzdaluje, tím více ve mně roste pocit samoty a smutku. Nevím proč, vždyť ani nevím, komu hlas patří. Najednou cítím cizí ruku na svém rameni. Ohlédnu se. Nevypadá jako ruka normalního člověka, není hezky baculatá, spíše vypadá jako ruka smrti. Pomalu se otáčím, abych zjistil, či ruka leží na mém rameni.

„Trrr trrr,“ zvoní budík. Jsem celý zpocený a vyděšený. To mám z toho děsivého snu. Zaklapnu budík, aby už nezvonil, a jdu se upravit. Stojím před zrcadlem. Promnu si oči a zadívám se na sebe. Vidím zanedbaného starce s kruhy pod očima a s plnovousem, který by už potřeboval ostříhat. Šediny na hlavě už ani pod čepici neschovám. Jak by řekla moje zesnulá žena, jsem už starý kozel. Co zemřela moje žena, žiju v domově důchodců. Nemám to tu rád. Všichni se mnou jednaj jako s dítětem.

Každé ráno ke mně chodí pečovatelka dát mi léky. Přišla i dnes. Jmenuje se Eva. Je na mě moc hodná. Když mi podávala skenici s vodou na zapití léků, všimla si jizvy na pravém předloktí. „Co se vám stalo,“ zeptala se a ukázala na jizvu. Uplně jsem na ni zapomněl. Nerad na to vzpomínám. Je to jizva, co mi zůstala po vytetovaném čísle, které museli mít všichni z tábora. Nemluvil jsem o tom už víc jak 80 let. Snažil jsem se zapomenout a teď, když už jsem konečně zapomněl, mi to připomene nějaká hloupá pečovatelka. „Co je vám do toho,“ odpověděl jsem nepříjemným tónem.

Celý den jsem byl rozladěný z rozhovoru s paní Evou. Bylo mi těžko, jako by na mě všechny mé problémy spadly, zavalily mě a já se nemohl z té hromady dostat. Vlastně to byl jen jeden velký problém, má minulost. Vzpomněl jsem si na dnešní sen. „Nezapomeň,“ volal něčí hlas. Já už vím, co tím někdo myslel. Nemám zapomenout na to, kdo jsem. Na to, že jsem žid, který přežil holokaust. Přežil jsem Terezín i Osvětim. Přežil jsem hladomor. Stydím se. Stydím se za to, že jsem dokázal přežít, ale nedokázal jsem zapomenout.

Když bylo po válce a já byl v dětském domově, míval jsem často noční můry o němečtích vojácích, jak mě mlátí svými obuškami a jejich psi na mě cení zuby. Křičel jsem ze spaní a když mě vychovatelka uslyšela, jak brečím, vždy mi řekla: „Neboj, to byl jen zlý sen, zapomeň na to.“ Jenže to nebyl zlý sen, to byla skutečnost, která se doopravdy stala. Všichni po válce říkali, ať zapomenou, že to bude pro mě jednodušší, že se nebudu trápit. Bylo to ale naopak. Trápil jsem se celých těch padesát let, kdy jsem nevěděl, kdo jsem.

Připadám si, jako by mi spadl kámen ze srdce. Jako bych se dostal na povrch svého problému. Po tolika letech dokážu mluvit o své minulosti, o tom, kdo jsem. Jště dnes se půjdu paní Evě omluvit za to, jak jsem na ni byl nepříjemný, a hned jak přijdu, začnu své spomínky sepisovat do knížky. Nechci, aby se můj příběh opakoval. Lidé musí vědět, jaké hrůzy se děly. Není to žádná pohádka, ale je to kus naší historie. A třeba svým příběhem inspiroju nějakého člověka, který též zapomněl.